

บทที่ 1

บทนำ

ไม่มีใครรอภัยให้คนซึ่เก็ยจ้ทรอก ข้าพเจ้าร้องขึ้นด้วยความรู้สึกเข้าข้างตัวเองอย่างเต็มเปี่ยม และรู้ว่าหากซึ่เก็ยจ้ต่อไป โดยไม่เริ่มต้นที่จะรู้จักบอกปฏิเสธ ความรู้สึกฝ้ายร้ายอันฝังรากและชุกชอนตัว อยู่อย่างเสียบ ๆ ภายในวิญญาณ และไม่เปิดทางให้วีรบุรุษตลอดกาลอย่างความรู้สึกฝ้ายดี ได้ทำหน้าที่ ของมันอย่างเต็มที่เสียที ข้าพเจ้าคงไม่แตกต่างจากฮ่อง หรือฉาบที่กำลังสังเสียง แต่ไม่มีคุณค่าอะไร เลย

จินตนาการของเจ้าชายน้อยและการเดินทางของสิทธาระณะ เป็นแบบอย่างที่ดีต่อแรงบันดาลใจที่ฟุ้งมีแก่ข้าพเจ้า และเหนือสิ่งอื่นใดความรัก ความอบอุ่นที่ข้าพเจ้ารู้สึกได้จากครอบครัว และทุกอนุ ของความฝันอันยิ่งใหญ่สูงสุดที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ยังฝังแน่นอยู่ในกมลสันดาน เป็นแรงขับเคลื่อน อานุภาพอนันต์ ทำให้ตั้งมั่นในปณิธานที่ทรงพลังแห่งการแบกภาระอันหนักอึ้งของการมีชีวิต เปรียบดุจ ดั่งแอกที่ไม่สามารถจะปลดออกได้ นอกจากที่จะเรียนรู้ให้ถึงรากเหง้าของการรักษาไว้ซึ่งคุณค่าของการ เป็นมนุษย์ปุถุชน และการรักษาไว้ซึ่งคุณค่าของการเป็นมนุษย์นั้นต้องเริ่มมาจากการรู้จักในคุณค่า เข้า ใจให้ถ่องแท้เพื่อการรักษาคุณค่าที่ยั่งยืนยาวนานชั่ววันรันดร์

จุดเริ่มของเรื่องราวทั้งหมดในภาพยนตร์เรื่องนี้ ดูมีลักษณะคลุมเครือเหมือนบรรยากาศในภาพ ยนต์ร์ เป็นความจริงที่ว่าภาพยนตร์ไม่มีบทภาพยนตร์ที่แน่ชัดหากแต่ข้าพเจ้าขออย่าว่า มันมีแนวทางที่ ชัดเจน และมีทิศทางตั้งฉากอยู่บนรากฐานของหุบเหวแห่งความคิด ข้าพเจ้าขอบอกความจริงแก่ท่าน ทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าเลือกการทำงานในแบบฉบับของตัวเอง ที่ทั้งเสียงและอันตราย และอาจบาดเจ็บ สาหัสแต่ก็รู้สึกอิ่มเอิบและเต็มตื่นต่อการเลือกครั้งนี้

จากการที่แรก ๆ ความต้องการภายในใจ อยากจะนำเสนอเรื่องราวความเจ็บปวดของคน ๆ หนึ่ง ที่อยากจะระบายออกเสียบ้าง ร้องไห้เสียบ้าง ความเป็นจริงก็คือว่าโลกเราขณะนี้หากอยู่ผิดที่ผิด เวลา มันก็หาเวลาและโอกาสยากเหลือเกิน ที่จะค่อย ๆ ปล่อยให้น้ำตาไหลรินออกมาอย่างที่ตัวมันเอง ต้องการ และจุดเล็ก ๆ นี้เองทำให้ภาพยนตร์เรื่องนี้ เป็นตัวแทนของการร้องไห้ของข้าพเจ้าเอง

ข้าพเจ้ามักจะกลั่นน้ำตาตัวเองได้เสมอ และมักจะใช้เวลาสักพักเพื่อออกเดินทางไปในที่ไกล ๆ แล้วร้องไห้ การกระทำในครั้งนี้ก็เช่นเดียวกันข้าพเจ้าต้องการที่จะก้าวเดินไปในที่ที่ไหนสักแห่ง ที่จะปลด ปล่อยความเก็บกด และซึมเศร้าทั้งอดีต ปัจจุบัน ที่เก็บหอมรอมริบตลอด 24 ปีที่ผ่านมาของการมีชีวิต

บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าเห็นแม่ร้องไห้ ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บปวดและทรมานเกินจะทนรับสภาพที่เห็น มันเป็นหยดน้ำตาของคนเป็นแม่ผู้ทนทุกข์ ข้าพเจ้าอยากร้องไห้

มีครั้งหนึ่งเมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงพ่อแว่วมา มันเป็นเสียงของคนที่กำลังนอนร้องไห้ในความมืดของค้ำคืน หัวใจของข้าพเจ้าร้าวราน ข้าพเจ้าอยากร้องไห้

จากจุดนี้เอง จึงเกิดเป็นคำถามที่อาจไม่มีคำตอบของใครที่จะถูกใจข้าพเจ้า เท่ากับตัวข้าพเจ้า ต้องค้นหาคำตอบด้วยตัวเอง และข้าพเจ้าเริ่มค้นหาแนวทางด้วยการจับความรู้สึกของตนเองเป็นที่ตั้ง โดยไม่คำนึงถึงแนวของภาพยนตร์และบทสรุป ดังนั้นภาพยนตร์เรื่องนี้จึงมีที่มาและที่ไป ในแบบเฉพาะตัวจริง ๆ

ในสังคมโลกปัจจุบันนั้นโหดร้ายขึ้นทุกขณะ คนเราจะเอากำลังใจมาจากขนาดนั้นมาจากไหนหนอ เพื่อที่จะหายใจอยู่ได้ปกติ โลกที่เห็นแก่ตัว โลกที่มีแต่การแก่งแย่งชิงดี โลกที่บีบบังคับให้คนดิ๊กกลับกลายเป็นคนไม่ดีได้ เราจะเอาแรงพลังจากไหนที่จะมากพอเพื่อทำให้โลกนี้เปลี่ยนแปลง ซึ่งสุดท้ายแต่ละคนจะมีแนวทางที่ต่างกันไป เพื่อที่จะสามารถใช้ชีวิตอยู่บนผืนโลกอันแสนวุ่นวายและหยาบช้ำใบนี้ให้จงได้

ข้าพเจ้าขอออกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า โลกนี้ไม่ได้เลวร้ายไปเสียทั้งหมด มันเป็นความจริงที่ข้าพเจ้าพยายามบอกกับตัวเอง และจะกล่าวกับตัวเองเสมอตลอดชีวิต ข้าพเจ้ามองโลกในแง่ดีว่า ยังมีบางสิ่งที่จะช่วยเราทุกคนให้บริสุทธิ์ผุดผ่องขึ้นมาอีกครั้ง และเมื่อก้าวโดยสรุปแล้ว ภาพยนตร์—เรื่องนี้ ถือว่าการร้องไห้เป็นการเริ่มต้นที่ระเบิด แตกออก ละทิ้ง หรือจดจำ หวังและเก็บเอาบางสิ่งบางอย่างมาเป็นพลังในการทำความฝันอันสูงสุดให้เป็นจริง และเหนือสิ่งอื่นใด มันจะเป็นพลัง แรงขับเคลื่อนในการพบปะความทุกข์ทั้งหลายโดยไม่ยี่หระ ความทุกข์ซึ่งทำให้คุณค่าของความเป็นมนุษย์ถูกเติมเต็ม

ข้าพเจ้ากำลังร้องไห้..

ขอบเขตการศึกษา

เป็นการศึกษาขั้นตอนของการสร้างภาพยนตร์ ตั้งแต่ขั้นตอนการเขียนบท การเตรียมการถ่ายทำ การถ่ายทำ และขั้นตอนหลังการถ่ายทำ

วัตถุประสงค์

- 1) เพื่อการศึกษาขั้นตอนต่างๆของการสร้างภาพยนตร์
- 2) เพื่อนำความรู้จากทฤษฎีมาปฏิบัติจริง
- 3) เพื่อเข้าใจถึงปัญหา ข้อจำกัดในการสร้างภาพยนตร์ และหาวิธีแก้ไข

วิธีการศึกษา

- 1) ศึกษาจากการทดลองปฏิบัติจริง
- 2) ศึกษาจากหนังสือที่เกี่ยวข้องกับการผลิตภาพยนตร์
- 3) ศึกษาจากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างกลุ่มนักศึกษาสาขาภาพยนตร์
- 4) ศึกษาจากการชมภาพยนตร์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) ได้ทดลองปฏิบัติงานจริงในทุกกระบวนการของการสร้างภาพยนตร์ ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และทักษะในการสร้างงานภาพยนตร์มากยิ่งขึ้น
- 2) ได้นำเสนอเนื้อหาที่ต้องการจะสื่อสารกับบุคคลอื่นออกมาในรูปแบบของภาพยนตร์

ตำนานหอสมุด